

POVEȘTI ILUSTRATE

MIRA ȘI GLASUL MUNTELUI

O întrebare, un ecou și răbdarea de a asculta

Bine ai venit în Lumea lui Norișor

În Lumea lui Norișor, un cântecel poate deschide o poveste, iar o poveste poate deveni un început de conversație. Creăm cărți, cântece și activități în limba română pentru copiii care descoperă lumea și pentru adulții care îi însoțesc. Ne dorim să aducem împreună joaca, curiozitatea și timpul petrecut cu drag unii lângă alții.

Personajele noastre învață prin întâmplări apropiate de viața copiilor: cer ajutor, își spun emoțiile, încearcă din nou, împart și au grijă de locurile în care trăiesc. Nu sunt perfecte și nu găsesc toate răspunsurile de la început. Tocmai de aceea ne pot ține companie atunci când ceva este nou, greu sau minunat.

Această carte pornește de la unul dintre videoclipurile lui Norișor și îi continuă aventura în ritmul lecturii. Priviți ilustrațiile, opriți-vă unde apare o întrebare și lăsați copilul să spună ce observă. Povestea se poate citi dintr-odată sau în mai multe seri. Nu există grabă: scopul nostru este să construim amintiri calde și să lăsăm loc fiecărei voci.

POVESTEA · 1 / 25

Poteca dintre pini

Mira pornise cu bunica spre poiana de sub munte. Iepurașa purta pelerina mov și un rucsac mic, în care pusese apă, un măr și o batistă. Bunica mergea încet, sprijinită într-un baston de alun.

Poteca trecea printre pini și se oprea la o bancă, departe de marginea văii. Acolo urmau să se întâlnească cu prietena lor, capra Cora.

Mira zărea deasupra copacilor stânci cenușii și petice de cer. Muntele îi părea atât de mare, încât își îndreptă urechile și șopti un salut.

POVESTEA · 2 / 25

Salutul care se întoarce

Din poiană, Mira strigă vesel către stânca din față:

- Hei, salut!

După o clipă, de undeva veni un salut asemănător. Iepurașa rămase cu lăbuța ridicată și privi printre copaci. Bunica tocmai așeza rucsacul pe bancă.

- Mai este cineva aici, spuse Mira.

Așteptă să vadă un botic, o coadă sau măcar o frunză mișcată. Nu apăru nimic. Glasul se auzise limpede, dar cărarea din fața lor era goală. Mira simți cum curiozitatea îi împinge urechile înainte.

POVESTEA · 3 / 25

Un răspuns grăbit

Mira încercă din nou, fără să aștepte prea mult.

- Unde ești?

Întrebarea se întoarse dinspre munte. Iepurașa încruntă nasul. Nu primise un loc, ci chiar vorbele ei. Poate celălalt nu auzise bine. Sau poate îi plăcea să o imite.

Bunica o chemă lângă bancă și îi dădu timp să povestească. Mira explică totul, arătând către stâncă. Bunica îi propuse să rămână pe poteca sigură și să cerceteze cu urechile, înainte de a porni după un glas pe care nu îl cunoșteau.

POVESTEA · 4 / 25

După piatra rotundă

Lângă bancă era o piatră mare, acoperită pe o parte de mușchi. Mira se întrebă dacă cineva se ascundea după ea. O ocoli pe potecă, în timp ce bunica o privea de aproape.

În spate găsi trei flori albastre și o șopârlă care dispăru printre rădăcini. Nicio altă iepurașă nu îi făcea semne.

Mira se întoarse la bancă și bău puțină apă.

- Am căutat unde puteam vedea, spuse. Glasul însă pare mai departe.

În loc să fugă prin iarbă, hotărî să mai asculte. Necunoscutul putea aștepta.

POVESTEA · 5 / 25

Frunzele nu vorbesc

Vântul mișcă pinii și poiana se umplu de foșnete. Mira stătu nemișcată. Auzi o crenguță, o pasăre și apa unui pârâu ascuns în vale.

Niciunul dintre sunete nu semăna cu salutul ei. Când vântul se liniști, muntele rămase tăcut.

- Poate glasul s-a dus acasă, spuse Mira.

Bunica o întrebă ce se întâmplase chiar înainte de fiecare răspuns. Iepurașa își aminti că ea vorbise prima. Era un amănunt mic, dar o făcu să privească întâmplarea cu alți ochi. Poate aveau nevoie de o probă, nu de o urmărire.

POVESTEA · 6 / 25

Vine Cora

Pe cărare apăru Cora, o capră alb-crem cu coarne mici, eșarfă galbenă și o gentuță roșie. O salută pe bunica și se așeză la marginea băncii.

Mira îi povesti despre glasul ascuns. Cora cunoștea bine poiana și îi ceru să arate exact spre ce loc strigase.

Iepurașa arătă peretele de stâncă de dincolo de vale.

- Nu vreau să mă apropii de margine, adăugă ea.

- Nici nu avem nevoie, răspunse Cora. De aici putem descoperi ceva foarte interesant, în siguranță.

POVESTEA · 7 / 25

Numele lucrului nevăzut

Cora îi spuse că glasul care se întoarce se numește ecou. Sunetul poate ajunge la o suprafață îndepărtată, cum era stânca, și se poate întoarce către cel care a vorbit.

Mira privi muntele. Nu vedea nicio minge care să sară înapoi și niciun fir pe care să alerge vorbele.

- Atunci nu este cineva care mă imită?

- Nu în întâmplarea aceasta, spuse Cora. Putem verifica împreună.

Bunica zâmbi. Un nume nou era de ajutor, dar Mira avea voie să pună întrebări și după ce îl auzise.

POVESTEA · 8 / 25

Proba cu o silabă

Cora o rugă pe Mira să aleagă un sunet scurt. Iepurașa se gândi puțin, apoi strigă o singură dată:

- Hei!

Toate trei tăcură. După o mică pauză, dinspre stâncă veni răspunsul. Mira nu se mișcă de lângă bancă, dar ochii i se măriră.

Apoi încercă un sunet diferit. Glasul muntelui se schimbă odată cu al ei.

Acum avea două observații: răspunsul venea după ce vorbea ea și semăna cu sunetul ales. Misterul începea să aibă o formă pe care o putea înțelege.

POVESTEA · 9 / 25

Pauza care ajută urechile

Mira se entuziasmă și începu să spună mai multe cuvinte, unul după altul. Sunetele se amestecară, iar răspunsul nu se mai auzi la fel de clar.

Cora ridică o lăbuță, rugând-o să facă o pauză.

- Dacă vorbim mereu, ne e mai greu să ascultăm ce se întoarce.

Mira își puse lăbuțele în poală. Încercă din nou, de data aceasta cu un singur salut, apoi tăcu.

Ecoul reveni limpede. Iepurașa descoperi că uneori partea cea mai folositoare a unei întrebări este liniștea pe care o lași după ea.

POVESTEA · 10 / 25

Lângă trunchiul bătrân

Cora îi propuse să facă doi pași pe aleea dinspre pădure, tot departe de marginea văii. De acolo, stânca era ascunsă parțial de un trunchi mare și de crengi dese.

Mira strigă același salut. Răspunsul fu mai slab, iar ea trebui să fie atentă ca să îl distingă.

Nu se supără că proba ieșise altfel. Întrebă ce se schimbase.

Cora îi arătă locul din care vorbiseră prima dată. Direcția și locul puteau face ecoul mai ușor sau mai greu de auzit. Muntele nu le răspundea la fel de bine de oriunde.

POVESTEA · 11 / 25

Nu este o voce nouă

Înapoi la bancă, Mira încercă să vorbească pe un ton mai subțire. Ecoul îi semănă. Apoi spuse o silabă cu voce joasă, iar răspunsul se schimbă iar.

Iepurașa începu să râdă.

- E ca și cum mi-aș auzi glasul venind dintr-o plimbare!

Cora zâmbi la comparație. Bunica o rugă să asculte și cât timp trece până se întoarce sunetul.

Mira nu avea ceas, dar simțea mica pauză. Acum nu mai căuta o ființă ascunsă. Căuta indicii despre un lucru pe care urechile îl descopereau mai bine decât ochii.

POVESTEA · 12 / 25

Întrebarea despre perne

Mira își aminti de camera bunicii, în care erau covoare, perdele și multe perne. Acolo nu auzise niciodată un salut întorcându-se de la celălalt perete.

- De ce muntele face ecou, iar perna mea nu?

Cora atinse mușchiul moale de pe piatră și îi explică, pe înțelesul ei, că unele suprafețe întorc sunetul mai bine decât altele. Lucrurile moi îl pot domoli.

Mira mângâie mușchiul, fără să-l rupă. Poiana părea acum plină de întrebări: nu doar cine se ascunde, ci cum ajung sunetele la urechile lor.

POVESTEA · 13 / 25

Proba făcută de bunica

Bunica încercă și ea un salut, de pe locul Mirei. Glasul ei era mai domol și puțin răgușit. Când ecoul se întoarse, iepurașa îl recunoscu imediat.

- Nu este mereu vocea mea, spuse Mira. Se întoarce glasul celui care vorbește.

Cora îi arătă cât de folositor fusese să schimbe un singur lucru în probă. Stătuseră în același loc și priviseră spre aceeași stâncă, dar vorbise altcineva. Mira zâmbi către bunica. Descoperirea nu era un truc făcut numai pentru ea; o puteau cerceta împreună, comparând ce auzeau.

POVESTEA · 14 / 25

O gustare fără strigăte

Bunica scoase mărul și îl tăie în felii. Cora împărți câteva nuci din gentuța roșie, iar Mira întinse șervețele pe bancă.

În timp ce mâncau, nu mai chemară ecoul. Ascultară pârâul și vântul. Pe o creangă joasă se așeză o pasăre, apoi încă una.

Mira le privi fără să se ridice brusc.

- Dacă strigăm mereu, poate ele pleacă, spuse.

Bunica încuviință. Descoperirea unui joc nou nu însemna că trebuia să ocupe întreaga poiană. Și ceilalți locuitori aveau sunetele și liniștea lor.

POVESTEA · 15 / 25

Mărul și ideea

O sămânță de măr rămase pe șervețel. Mira o privi și își aminti cum căutase după piatră un iepuraș pe care nu îl văzuse niciodată.

- Mi-am închipuit atât de repede că cineva mă imită!

Cora îi spuse că o presupunere poate fi începutul unei cercetări. Important este să o poți schimba atunci când observi altceva.

Mira puse sămânța în coșul de resturi, nu pe potecă. Gândul ei se schimbase, dar nu îi mai era rușine de prima idee. Tocmai întrebările o aduseseră până la o explicație mai bună.

POVESTEA · 16 / 25

Norișor deasupra stâncii

Un nor alb și pufos, cu agrafa lui curcubeu, se ivi deasupra pinilor. Era Norișor, care se plimba încet pe cer. Mira îi făcu semn din poiană.

- Am descoperit ecoul!

Norișor coborî cât să le audă și o rugă să-i povestească. Mira începu cu salutul, continuă cu piatra și ajunse la probele făcute cu Cora.

De data aceasta nu spuse doar răspunsul. Povesti cum îl găsise. Norișor ascultă și o întrebă care observație o ajutase cel mai mult. Mira se gândi înainte să răspundă.

POVESTEA · 17 / 25

Povestește cu vorbele tale

Mira îi explică lui Norișor că sunetul ajunsese la stâncă și venise înapoi. Își mișcă lăbuța către munte și apoi către ureche.

- Nu văd drumul glasului, dar îl aud când se întoarce.

Cora zâmbi. Iepurașa găsise cuvinte simple pentru ceea ce înțelesese.

Norișor îi propuse să mai facă o singură probă pentru el, apoi să lase poiana liniștită. Mira alese un salut scurt și așteptă. Răspunsul reveni din vale, iar norul făcu ochii mari, ca un ascultător care tocmai primește un dar.

POVESTEA · 18 / 25

O idee de cântec

Mira îndrăgea cântecele și se întrebă dacă ecoul putea repeta și câteva note. Cora îi propuse să cânte încet, o singură dată, apoi să asculte.

Iepurașa alese trei sunete ușoare. În aer se auzi o urmă scurtă a melodiei, mai slabă decât glasul ei.

Nu ieși un concert și nici un cor întreg. Mira nu se supără. Se bucură de răspunsul mic pe care îl putea auzi.

Norișor se legănă deasupra pinilor. Uneori o descoperire frumoasă era chiar atât de scurtă: trei note și o pauză atentă.

POVESTEA · 19 / 25

Pasul care se oprește

Mira zări pe jos o panglică lucioasă, aproape de gardul care oprea poteca spre marginea văii. Făcu un pas, apoi se opri. Nu trebuia să se apropie de un loc nesigur ca să adune un obiect.

O chemă pe bunica și îi arătă panglica. Cora o ridică de pe partea sigură a gardului, cu bastonul ei lung.

- Bine că ai întrebat, spuse bunica.

Mira puse panglica în săculețul pentru resturi. Curiozitatea rămânea binevenită, dar nu cerea să uite de limitele care îi țineau în siguranță.

POVESTEA · 20 / 25

Glasul nu este un prieten ascuns

Mira se uită încă o dată spre stâncă. Îi plăcuse la început ideea unui iepuraș nevăzut care îi răspunde. Acum știa că ecoul nu alege ce să spună și nu îi poate asculta povestea.

Se întoarse către Cora, bunica și Norișor. Ei puteau pune întrebări, puteau înțelege o glumă și puteau aștepta când ea avea nevoie de timp.

- Ecoul e minunat, dar pentru o conversație vă am pe voi, spuse.

Bunica îi mângâie urechile. Descoperirea nu făcuse lumea mai puțin fermecătoare; o făcuse mai limpede.

POVESTEA · 21 / 25

Desenul din carnețel

Cora îi dădu un creion și un carnețel. Mira desenă o iepurașă, o stâncă și două săgeți: una spre munte, alta înapoi. Nu erau săgeți adevărate în aer, ci un fel de a ține minte ideea.

Bunica scrise dedesubt cuvântul ecou. Mira îl urmări cu degetul, apoi îl spuse încet.

Carnețelul nu era plin de toate lucrurile văzute în poiană. Avea doar desenul care o ajuta să povestească mai departe. Pentru ea, acesta era cel mai bun suvenir al dimineții.

POVESTEA · 22 / 25

Întrebarea rămasă

Când își strângeau lucrurile, Mira se întrebă dacă într-o peșteră s-ar auzi la fel. Cora îi spuse că pot afla când vor vizita, cu un ghid, un loc pregătit pentru vizitatori.

Nu aveau să caute o peșteră atunci, singure, doar ca să primească imediat răspunsul.

Mira puse carnețelul în rucsac. Îi plăcea că putea duce acasă și o întrebare, nu doar o concluzie. Unele descoperiri aveau nevoie de altă zi, de alte locuri și de oameni care știau cum să le cerceteze în siguranță.

POVESTEA · 23 / 25

Un singur rămas-bun

Înainte de plecare, Mira ceru voie să spună muntelui un rămas-bun. Cora privi poiana liniștită și încuviință pentru un singur salut.

- Pa, munte!

Ecoul se întoarse mai slab, apoi se stinse. Mira nu îl chemă din nou. Își ridică rucsacul și o luă pe bunica de lăbuță.

Norișor pluti deasupra cărării, iar Cora merse cu ele până la cotitură. În urmă rămăseseră banca, florile albastre și stânca. Niciuna nu își pierduse farmecul pentru că Mira aflase cum se întorcea glasul ei.

POVESTEA · 24 / 25

La poarta bunicii

Acasă, Mira îi arătă lui Pufi desenul din carnețel. Pisicuța portocalie, cu fular verde, întrebă dacă muntele repetase și numele ei.

Mira râse și îi povesti ce încercaseră. Pufi voia să plece chiar atunci să audă ecoul, dar iepurașa îi spuse că vor merge împreună cu bunica într-o altă zi.

Mai întâi desenară două trasee pe hârtie. Mira descoperi că, atunci când explici ceva unui prieten, observi și tu mai bine ce ai înțeles și unde mai ai nevoie de o întrebare.

POVESTEA · 25 / 25

Liniștea de după răspuns

Seara, Mira puse carnețelul lângă pat. Se gândi la piatra după care căutase un străin și la pauza care o ajutase să audă ecoul limpede.

Învățase că nu trebuie să creadă prima explicație care îi vine în minte. Poate observa, poate întreba pe cineva priceput și poate verifica fără să se pună în primejdie.

Iar ascultarea cere loc. Când lași liniște după o întrebare, poți descoperi un răspuns pe care graba l-ar fi acoperit. Mira își lăsă urechile pe pernă și zâmbi: muntele o învățase să vorbească puțin și să asculte mai bine.

Mulțumim că ați citit împreună

Vă mulțumim că ați deschis această carte și că le-ați făcut loc personajelor noastre în timpul vostru. Fiecare pagină citită, fiecare întrebare și fiecare clipă de atenție oferită unui copil dau sens poveștilor din Lumea lui Norișor. Ne bucurăm că am putut fi o mică parte din aceste momente.

Sperăm că aventura v-a lăsat un zâmbet și un gând de dus mai departe. Puteți reveni la o ilustrație preferată, puteți desena o altă întâmplare sau puteți vorbi despre o situație asemănătoare din viața voastră. Nu este nevoie de un răspuns perfect și nici de o morală învățată pe de rost. Ascultarea, blândețea și bucuria de a descoperi împreună sunt mai importante.

Poveștile continuă prin cântecele, cărțile și activitățile noastre în limba română, pe lumealuinorisor.ro. Mulțumim copiilor, părinților, bunicilor și educatorilor care ne însoțesc. Vă așteptăm cu drag la următoarea aventură din Lumea lui Norișor.

O poveste se încheie. Curiozitatea continuă.

Luați cu voi întâmplarea preferată și povestiți-o cuiva drag. Alte cântece, povești și activități vă așteaptă în Lumea lui Norișor.

lumealuinorisor.ro

© 2026 Lumea lui Norișor. Toate drepturile rezervate. Lumea lui Norișor™ este marca universului nostru de cântece, povești și activități pentru copii.

Inspirată din videoclipul Ecoul iepurașului.
Personajele și ilustrațiile aparțin aceleiași serii de povești.